

Hesekiel 14

Septuaginta (LXX)

1 καὶ ἥλθον πρός με ἄνδρες ἐκ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ ισραηλ καὶ ἐκάθισαν πρὸ προσώπου μου

2 καὶ ἐγένετο λόγος κυρίου πρός με λέγων

3 νίè ἀνθρώπου οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔθεντο τὰ διανοήματα αὐτῶν ἐπὶ τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ τὴν κόλασιν τῶν ἀδικιῶν αὐτῶν ἔθηκαν πρὸ προσώπου αὐτῶν εἰ ἀποκρινόμενος ἀποκριθῶ αὐτοῖς

4 διὰ τοῦτο λάλησον αὐτοῖς καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς τάδε λέγει κύριος ἀνθρωπος ἔκ τοῦ οἴκου ισραηλ ὃς ἀν θῆ τὰ διανοήματα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ τὴν κόλασιν τῆς ἀδικίας αὐτοῦ τάξῃ πρὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἔλθῃ πρὸς τὸν προφήτην ἐγὼ κύριος ἀποκριθήσομαι αὐτῷ ἐν οἷς ἐνέχεται ἡ διάνοια αὐτοῦ

5 ὅπως πλαγιάσῃ τὸν οἴκον τοῦ ισραηλ κατὰ τὰς καρδίας αὐτῶν τὰς ἀπηλλοτριωμένας ἀπ' ἐμοῦ ἐν τοῖς ἐνθυμήμασιν αὐτῶν

6 διὰ τοῦτο εἰπὸν πρὸς τὸν οἴκον τοῦ ισραηλ τάδε λέγει κύριος κύριος ἐπιστράψητε καὶ ἀποστρέψατε ἀπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ὑμῶν καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν ἀσεβειῶν ὑμῶν καὶ ἐπιστρέψατε τὰ πρόσωπα ὑμῶν

7 διότι ἀνθρωπος ἔκ τοῦ οἴκου ισραηλ καὶ ἐκ τῶν προσηλύτων τῶν προσηλυτευόντων ἐν τῷ ισραηλ ὃς ἂν ἀπαλλοτριωθῇ ἀπ' ἐμοῦ καὶ θῆται τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ τὴν κόλασιν τῆς ἀδικίας αὐτοῦ τάξῃ πρὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἔλθῃ πρὸς τὸν προφήτην τοῦ ἐπερωτῆσαι αὐτὸν ἐν ἐμοὶ ἐγὼ κύριος ἀποκριθήσομαι αὐτῷ ἐν ᾧ ἐνέχεται ἐν αὐτῷ

8 καὶ στηριῶ τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον καὶ θήσομαι αὐτὸν εἰς ἔρημον καὶ εἰς ἀφανισμὸν καὶ ἔξαρῶ αὐτὸν ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ μου καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐγὼ κύριος

9 καὶ ὁ προφήτης ἐὰν πλανηθῇ καὶ λαλήσῃ ἐγὼ κύριος πεπλάνηκα τὸν προφήτην ἐκεῖνον καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπ' αὐτὸν καὶ ἀφανιῶ αὐτὸν ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ μου ισραηλ

10 καὶ λήμψονται τὴν ἀδικίαν αὐτῶν κατὰ τὸ ἀδίκημα τοῦ ἐπερωτῶντος καὶ κατὰ τὸ ἀδίκημα ὁμοίως τῷ προφήτῃ ἔσται

11 ὅπως μὴ πλανᾶται ἔτι ὁ οἴκος τοῦ ισραηλ ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἵνα μὴ μιαίνωνται ἔτι ἐν πᾶσιν τοῖς παραπτώμασιν αὐτῶν καὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς θεόν λέγει κύριος

12 καὶ ἐγένετο λόγος κυρίου πρός με λέγων

13 νίè ἀνθρώπου γῆ ἐὰν ἀμάρτῃ μοι τοῦ παραπεσεῖν παράπτωμα καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπ' αὐτὴν καὶ συντρίψω αὐτῆς στήριγμα ἄρτου καὶ ἔξαποστελῶ ἐπ' αὐτὴν λιμὸν καὶ ἔξαρῶ ἔξ αὐτῆς ἀνθρωπὸν καὶ κτήνη

14 καὶ ἐὰν ὁσιν οἱ τρεῖς ἄνδρες οὗτοι ἐν μέσῳ αὐτῆς νωε καὶ δανιηλ καὶ ιωβ αὐτοὶ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτῶν σωθήσονται λέγει κύριος

15 ἐὰν καὶ θηρία πονηρὰ ἐπάγω ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τιμωρήσομαι αὐτὴν καὶ ἔσται εἰς ἀφανισμὸν καὶ οὐκ ἔσται ὁ διοδεύων

ἀπὸ προσώπου τῶν θηρίων

16 καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες οὗτοι ἐν μέσῳ αὐτῆς ὥσι ζῷ ἐγώ λέγει κύριος εἰ νίοι ἢ θυγατέρες σωθήσονται ἀλλ' ἢ αὐτοὶ μόνοι σωθήσονται ἡ δὲ γῆ ἔσται εἰς ὅλεθρον

17 ἢ καὶ ρομφαίαν ἐὰν ἐπάγω ἐπὶ τὴν γῆν ἐκείνην καὶ εἰπὼ ρομφαία διελθάτω διὰ τῆς γῆς καὶ ἐξαρῷ ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος

18 καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες οὗτοι ἐν μέσῳ αὐτῆς ζῷ ἐγώ λέγει κύριος οὐ μὴ ρύσωνται νίοὺς οὐδὲ θυγατέρας αὐτοὶ μόνοι σωθήσονται

19 ἢ καὶ θάνατον ἐπαποστείλω ἐπὶ τὴν γῆν ἐκείνην καὶ ἐκχεῶ τὸν θυμόν μου ἐπ' αὐτὴν ἐν αἷματι τοῦ ἐξολεθρεῦσαι ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος

20 καὶ νωε καὶ δανιηλ καὶ ιωβ ἐν μέσῳ αὐτῆς ζῷ ἐγώ λέγει κύριος ἐὰν νίοι ἢ θυγατέρες ύπολειφθῶσιν αὐτοὶ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτῶν ρύσονται τὰς ψυχὰς αὐτῶν

21 τάδε λέγει κύριος ἐὰν δὲ καὶ τὰς τέσσαρας ἐκδικήσεις μου τὰς πονηράς ρομφαίαν καὶ λιμὸν καὶ θηρία πονηρὰ καὶ θάνατον ἐξαποστείλω ἐπὶ ιερουσαλημ τοῦ ἐξολεθρεῦσαι ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος

22 καὶ ἴδού ὑπολειειμμένοι ἐν αὐτῇ οἱ ἀνασεσφορμένοι αὐτῆς οἱ ἐξάγουσιν ἐξ αὐτῆς νίοὺς καὶ θυγατέρας ἴδού αὐτοὶ ἐκπορεύονται πρὸς ὑμᾶς καὶ ὅψεσθε τὰς ὁδοὺς αὐτῶν καὶ τὰ ἐνθυμήματα αὐτῶν καὶ μεταμεληθήσεσθε ἐπὶ τὰ κακά ἢ ἐπίγαγον ἐπὶ ιερουσαλημ πάντα τὰ κακὰ ἢ ἐπίγαγον ἐπ' αὐτήν

23 καὶ παρακαλέσουσιν ὑμᾶς διότι ὅψεσθε τὰς ὁδοὺς αὐτῶν καὶ τὰ ἐνθυμήματα αὐτῶν καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι οὐ μάτην πεποίηκα πάντα ὅσα ἐποίησα ἐν αὐτῇ λέγει κύριος